

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ingeniørforeningen i Danmark działające na rzecz Ole Andersena

Strona pozwana: Region Syddanmark

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni zawartego w art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE⁽¹⁾ zakazu bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na wiek należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie utrzymywaniu przez państwo członkowskie stanu prawnego polegającego na tym, że pracodawca, po wypowiedzeniu umowy o pracę pracownikowi mianowanemu, który był zatrudniony w tym samym przedsiębiorstwie przez okres 12, 15 lub 18 lat, musi po rozwiązaniu stosunku pracy z tym urzędnikiem wypłacić mu kwotę stanowiącą równowartość odpowiednio jednego, dwóch lub trzech miesięcznych wynagrodzeń, lecz świadczenie to nie przysługuje, gdy w momencie rozwiązania stosunku pracy pracownik mianowany jest uprawniony do otrzymywania świadczeń emerytalnych z systemu emerytalnego finansowanego przez pracodawcę?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 10 września 2008 r. w sprawie T-324/06, Município de Gondomar przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 listopada 2008 r. przez Município de Gondomar

(Sprawa C-501/08 P)

(2009/C 19/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnosząca odwołanie: Município de Gondomar (przedstawiciele: J. L. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji i uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 3782 z dnia 16 sierpnia 2006 r. w sprawie cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności;
- subsydiarnie, uchylenie postanowienia Sądu i odesłanie do niego sprawy w celu wydania orzeczenia oraz;

- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania łącznie z kosztami wnoszącej odwołanie, na podstawie art. 69 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości lub — subsydiarnie — zastrzeżenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

1. NARUSZENIE PRAWA PRZY OCENIE PRZESŁANKI BEZPOŚREDNIEGO ODDZIAŁYWANIA I BRAK UZASADNIENIA

Gmina Gondomar uważa, że prawo portugalskie zawiera szczególne elementy, które powinny prowadzić do wykładni innej niż ta, którą przyjął Sąd w wydanym z naruszeniem prawa postanowieniu o uznaniu za niedopuszczalną skargi w sprawie T-324/06.

Z przepisów portugalskich, w szczególności z art. 18 i 20 rozporządzenia wykonawczego w sprawie wykorzystania Funduszu Spójności w Portugalii, zatwierdzonego jedynym przepisem dekretu z mocą ustawy nr 191/2000 z dnia 16 sierpnia 2000 r. wynika bowiem, że Republika Portugalska nie dysponuje żadnymi uprawnieniami dyskrecyjnymi w zakresie decyzji o pozostawieniu lub odebraniu pomocy przyznanej z Funduszu Spójności gminie Gondomar jako podmiotowi odpowiedzialnemu za wykonanie projektu, co prowadzi do wniosku, że decyzja Komisji dotycząca cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Funduszu Spójności miała charakter automatyczny, gdyż wymienione przepisy nie pozwalają na zwolnienie podmiotów wykonawczych z obowiązku zwrotu nienależnie wypłaconych sum.

W postanowieniu o uznaniu za niedopuszczalną skargi w sprawie T-324/06 Sąd w żaden sposób nie odniósł się do tego zagadnienia, a ponieważ chodzi tu o kwestię o zasadniczym znaczeniu dla rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności skargi, dopuścił się naruszenia prawa wywołującego bezpośrednie skutki w zakresie wykonywania uprawnień procesowych skarżącej wynikających z art. 230 WE.

Okoliczność, że kwestia ta nie była przedmiotem rozważań, oznacza ponadto, że zaskarżone postanowienie jest pozbawione uzasadnienia bądź uzasadnienie to jest niewystarczające. Zgodnie z doktryną i orzecznictwem wspólnotowymi istnieje generalny obowiązek uzasadniania rozstrzygnięć organów administracyjnych i sądowych w celu ułatwienia sprawowania kontroli sądowej przez Trybunał Sprawiedliwości.

Z uwagi na to, że Sąd nie wypowiedział się w kwestii szczególnych elementów zawartych w prawie portugalskim, zaskarżone postanowienie jest pozbawione uzasadnienia, co może poważnie wpłynąć na interesy strony skarżącej.

2. NARUSZENIE ZASADY SKUTECZNEJ OCHRONY SĄDOWEJ

Gmina Gondomar stoi ponadto na stanowisku, że grozi jej pozbawienie prawa do skutecznej ochrony sądowej z uwagi na to, że — ponieważ akt doręczenia decyzji Komisji o cofnięciu pomocy finansowej z Funduszu Spójności nie podlega zaskarżeniu w myśl prawa krajowego — nie przysługują jej w prawie krajowym środki odwoławcze umożliwiające zaskarżenie żądania zwrotu pomocy finansowej z Funduszu Spójności.

Doręczenie decyzji Komisji, niepodlegającej zaskarżeniu na gruncie prawa krajowego, nastąpiło przy piśmie jednostki zarządzającej ds. Funduszu Spójności przy Ministerstwie Środowiska z dnia 25 września 2006 r., ograniczającym się do „przekazania” decyzji Komisji, która to decyzja dopiero zawiera rozstrzygnięcie.

Brak środków zaskarżenia narusza zasadę prawa do skutecznej ochrony sądowej ukształtowanego w najnowszej doktrynie i najnowszym orzecznictwie.

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-505/08)

(2009/C 19/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i M. Adam, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych⁽¹⁾ a w każdym razie nie informując Komisji o ich ustanowieniu Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 20 października 2007 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 255 s. 22.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 9 września 2008 r. w sprawie T-75/06 Bayer CropScience AG i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 listopada 2008 r. przez Makhteshim-Agan Holding BV, Alfa Agricultural Supplies SA, Aragonesas Agro, SA

(Sprawa C-517/08 P)

(2009/C 19/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Makhteshim-Agan Holding BV, Alfa Agricultural Supplies SA, Aragonesas Agro, SA (przedstawiciele: adwokaci C. Merem i K. Van Maldegem)

Pozostałe strony postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Bayer CropScience AG, European Crop Protection Association (ECPA), Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o to, by Trybunał, po przeprowadzeniu rozprawy ustnej:

- uchylił wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-75/06 oraz
- stwierdził nieważność decyzji Komisji 2005/864/WE⁽¹⁾ z dnia 2 grudnia 2005 r. dotyczącej niewłączenia endosulfanu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG⁽²⁾ oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną lub
- ewentualnie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji i
- obciążył pozwaną całością kosztów postępowania (w tym kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że oddalając ich skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2005/864/WE z dnia 2 grudnia 2005 r. dotyczącej niewłączenia endosulfanu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję czynną, Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe. W szczególności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił szereg błędów w zakresie wykładni okoliczności faktycznych i ram prawnych mających zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Skutkowało to popełnieniem szeregu naruszeń prawa, w szczególności:

- (i) nie stwierdzając, że wnoszący odwołanie znaleźli się pod działaniem siły wyższej ze względu na zachowanie właściwych władz, tak że brak wydłużenia przez właściwe władze terminów proceduralnych stanowił oczywisty błąd w ocenie oraz